

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6401/2021
12.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тихомир Огњановић, адвокат из ..., против туженог „Inter group“ д.о.о. из Београда, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду ГжЗ 191/21 од 10.06.2021. године, у седници већа одржаној 12.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду ГжЗ 191/21 од 10.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду ГжЗ 191/21 од 10.06.2021. године, одбијена је жалба тужене и потврђено је решење Вишег суда у Београду ПЗ 158/20 од 17.06.2020. године којим је одбачена тужба тужиоца, поднета суду дана 16.08.2019. године, против туженог, ради накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде части и угледа, као и решење истог суда од 03.09.2020. године којим је обавезан тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 33.900,00 динара, са законском затезном каматом од извршности па до исплате. Ставом другим, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је благовремено доставио одговор на ревизију у коме је оспорио ревизијске наводе тужиоца и предложио да се не дозволи одлучивање о посебној ревизији. Трошкове ревизијског поступка опредељено је тражио.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда у конкретном случају нису испуњени услови из цитиране одредбе закона да се дозволи одлучивање о ревизији тужиље.

Другостепеним решењем потврђено је првостепено решење од 17.06.2020. године којим је одбачена тужба тужиоца услед наступања преклузије, имајући у виду да је одредбом члана 118. Закона о јавном информисању и медијима прописано да се тужба за накнаду штете подноси у року од 6 месеци од дана објављивања информације. Закон о јавном информисању представља *lex specialis* у односу на друге прописе, па како је предметна информација објављена дана 07.09.2014. године, а тужба поднета 16.08.2019. године, то је протекао преклузивни рок прописан за подношење тужбе суду против издавача медија који је објавио информацију, услед чега је тужба одбачена као неблагоприятна. О датим разлозима о благовремености тужбе, нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права који је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца у истим или сличним чињеничним стањима и правним основама.

Другостепеним решењем потврђено је и решење од 03.09.2020. којим је одлучено о трошковима поступка. Трошкови поступка представљају споредно потраживање које не чини главни захтев и различити су за сваки случај посебно, па не могу бити предмет оцене права на изјављивање ревизије у смислу чл. 404 ЗПП.

Следом наведеном произлази да нема потребе за новим тумачењем права, за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана и од општег интереса, нити је потребно уједначавање судске праксе па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом чл. 403 ст. 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима у којима вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, а наведена одредба се у смислу одредбе чл. 420. ст. 2. Закона о парничном поступку сходно примењује и на решења.

Тужба тужиоца у овој правној ствари поднета је 16.08.2019. године, а ревизија тужиоца изјављена је 28.07.2021. године. Вредност предмета спора је 350.000,00 динара.

Имајући у виду да вредност побијеног дела правноснажне одлуке у овом поступку не прелази законски цензус од 40.000 евра, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења, применом одредбе члана 413., у вези одредбе чл. 420 ст. 2. Закона о парничном поступку.

На темељу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није потребан ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић